

————— Gagyi Judit Eszter

MINDENKI GYERMEK. HOLNAPTÓL HÁBORÚ

Háromszor próbáltam felnőni.
A lerágott tíz körmömmel együtt.
Ezt a küszöböt kellett volna átlépnem itt.

Fél lábbal nem lehet.
Vissza se jönni.

Ajtókeretben ragadni.
Biztos szükségállapotban.
Lövészárkot és a kötelesség.
Gyerekkor bont frontvonalat.

Pozíciót váltani. Eláll a hátad.
Kiképzőtisztek akarják levágni
a lábad.
– Megengedhetetlen! Ne álld el az utat! –
Az embernek maga ajtaja van;
inkább a sajátomat.

Estére összekuporodsz.
Markolod megoldandó kulcsodat.

MARADNI KÖNNYŰ

Sosem hittem volna, hogy ilyen lehet egy kilakoltatás.
A matrac horpadásai tátott szájjal figyelik,
ahogy a plafonon sárga foltot hagy a vérnyomás;

látom magam előtt: a vevő átfesteti,
s a festő saját levében főve anyáz:
büdös bagós egyetemisták –

csuklani fogok és fázni akkor,
kívánni bár egy egér testmelegét.

De minek is gondolni rá,
szokni kéne csak inkább,
hogy sír kánonban az ablak-eső
– míg el nem érem a tűrőképesség határát,
mint a maradni könnyű felirat az üvegen:

minden sarka addig kunkorodik,
míg menni már nem nehéz –
muszáj.

ALTERNATÍVA

Van, hogy egy vonalat mikor elkezd,
odaképzeli a végét:
csonka képkeret, mely átlós sarkát
kiegészíti
a négy napja fájo térde
egy fotel letört karfájára emlékezteti

a lefekvéskor odaképzelt ajtó helye,
amin tudja: bármikor kimenekülhet
(még ha nem is, de sosem próbálta)

nyomai a hóban, amit visszajár,
hogy újra lássa: kört rajzolt
(pedig előre tudta)

bár még a lepedő gyűrődéseit is
minden reggel ugyanúgy igazítja
– pusztá emlékezetből

plusz egy arcot, amit valahányszor elkezd,
mindig ugyanúgy fejez be.

ANYAPÓTLÉK #2

A felső polcról serpenyőt.
Ahogy főzni tanítottál,
arra gondolok.
Tojást vennék elő, de egyet már
a tartóban összeroppantok.
Míg a kagylóhoz érek, helyetted is
leszidom magam – a franc,
hogyan csak rántottát tudsz!

A csap fölé hajolok,
ma is beütöm a fejem, de
mire felszisszenek, a kagylóba
szakad az egész szekrénybor
– oda mind egy szálra a maradék tojásom!

Épphogy maradt még kezem, én meg
csak arra tudok gondolni, hogy mégis
meg kellett volna tanulnom főzni,

de minden összetört,
mosogatni legalább nem kell
többé.